

Predikan sönd. f. Domssöndagen

Kyrkoherde Sten Rydh
Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige
2018-11-18 i Stockholm

I Guds, Faderns, + Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

1. Vredens stora dag är nära Elden då skall allt förtära Så var siarsångens lära.
2. Hela världen, skräckbetagen, Skåda skall de stränga dragen, Av sin domare den dagen.
3. Domsbasuner mäktigt skalla Och ur jordens gravar alla Mänikor fram för tronen kalla.
8. Konung, som kan alla fälla, Nåd för rätt du låter gälla. Fräls mig, du all godhets källa.
9. Milde Jesu, minns: för mina Synder gick du till din pina; skjut ej bort mig från de dina.
15. Låt bland fåren mig få bida, Icke gettrens öde lida; Ställ mig på din högra sida.
18. Vredens dag, du underbara, Då envar för dom skall svara!
Vem skall rädda då oss arma? Gud allsmäktig, dig förbarma!
19. Jesu Krist, dig till oss vänd Och din frid oss allom sänd! Amen.

Predikotext (1 årg. Matt. 25:1-13):

Då ska himmelriket bli som när tio jungfrur tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. 2 Fem av dem var oförståndiga och fem var kloka. 3 De oförståndiga tog sina lampor men tog inte med sig någon olja, 4 medan de kloka tog olja i kärlden tillsammans med sina lampor. 5 När brudgummen dröjde blev de alla dåsiga och somnade.

6 Vid midnatt hördes ett rop: Brudgummen är här! Gå ut och möt honom! 7 Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina lampor. 8 De oförståndiga sade till de kloka: Ge oss av er olja, våra lampor slocknar! 9 De kloka svarade: Den skulle inte räcka både till oss och till er. Gå i stället till dem som säljer och köp.

10 Men när de hade gått i väg för att köpa kom brudgummen, och de som var redo gick med honom in till bröllopfesten. Och dörren stängdes. 11 Till slut kom de andra jungfrurna tillbaka och sade: Herre, Herre, öppna för oss! 12 Men han svarade: Jag säger er sanningen: Jag känner er inte. 13 Håll er därför vakna, för ni vet inte vilken dag eller timme han kommer.

*

Dagens ämne är **vaksamhet**. Vår episteltext säger:

Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då ska himlarna försvinna med våldsamt dån och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och dess verk inte mer finnas till. När nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt bör ni då inte leva (2 Petr. 3:10-11).

I en tid med många inbrott, tjuvar och bedragare skaffar vi oss larm till våra bostäder, säkra lås, kontokort med säkra koder o.s.v. Ändå händer det ofta att tjuvarna och bedragarna plötsligt slår till, bryter sig in i våra bostäder och länsar våra bankkonton. Det sker en stund då vi inte väntar det. Ty om vi visste när det skulle ske skulle vi vara på vår vakt. Men Jesus säger om sin återkomst till domen:

Håll er därför vakna, för ni vet inte vilken dag eller timme han kommer (v. 13).

Allt som sker i våra liv skall ske med räkenskapsdagen för ögonen. En människa kanske tänker: Senare skall jag göra upp min sak med Gud, men nu är det inte tid. Jag vet att jag

inte borde leva som jag gör, men det är inte så lätt att bryta med de gamla vanorna. Jag borde läsa min bibel, men jag tittar hellre på teve eller ägnar mig åt vardagens många bestyr. En annan tänker: Jag borde gå till gudstjänsten varje söndag, men det är så besvärligt att få barnen i ordning och vi vill hellre göra en spännande utflykt idag. Det räcker ju med att man går någon gång ibland. Bibeln lär ju att det är en fri sak när man skall fira gudstjänst, så jag inskränker mina gudstjänstbesök till ett minimum. En tredje tänker: Jag vet att jag har begått allvarliga synder inför Gud, men jag skäms för att bekänna det i bikten för min präst. Istället vill jag försöka bättra mig själv först, så att jag inte längre har något att skämmas för.

Men Jesus säger: *"Omvänd er! Himmelriket är nära"* (Matt. 4:17). *Att leva heligt och gudfruktigt* som Petrus säger i episteln är inte bara att tro och sedan leva lite hur som helst. Nej, den rätta tron bär också trons frukter. Den rätta tron är ivrig att också göra goda gärningar, att först och främst tillbedja den ende sanne Guden och söka honom flitigt i Ordet och Sakramenten. Den rätta tron är sedan också ivrig att låta Guds ord lysa in i våra liv så att vi inrättar oss i allt efter tio Guds bud.

För att vi skall förstå vikten och allvaret i detta berättar Jesus idag liknelsen om de tio jungfrurna. En jungfru är i Bibeln bilden av en kristen. Aposteln Paulus skriver om detta:

Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den. Han gjorde det för att helga den, sedan han renat den med vattnets bad i kraft av ordet, och föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant. Helig och fläckfri skulle den vara (Ef. 5:25-27).

Så är varje kristen renad genom dopet och helig genom tron. Varje kristen är en lem i församlingen eller kyrkan, som är Kristi brud. Aposteln Paulus skriver:

Jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom. Men jag är rädd att liksom ormen med sin list förledde Eva, så kan också era sinnen förföras och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus (2 Kor. 11:2).

Så är Jesu bild av de tio jungfrurna en bild av den kristna kyrkan. De har alla lampor, vilket är bilden av Guds ord och sakrament, som skall lysa klart inför världen. Lampan är den kristna bekännelsen som vi samlas kring och bekänner. Vi kan säga att liknelsen syftar på den yttre, blandade kyrkan, där det finns både sanna kristna och hycklare. De sanna kristna är då jungfrurna som har olja i sina lampor, medan hycklarna är de som visserligen bekänner sig vara kristna, men som saknar tron och den Helige Andes olja.

Så lär också vår Augsburgska bekännelse:

Vidare lär de, att en helig kyrka skall äga bestånd till evärdelig tid. Men kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas. (ur art. 7). Fastän kyrkan, i egentlig mening, är de heligas och sant troendes samfund, är det likväl, även om i detta livet många skrymtare och ogudaktiga är med, tillåtet att bruka sakramenten, även när de förvaltas av ogudaktiga (ur art. 8).

Men vi skall här lägga märke till, att endast Gud vet vilka som är hycklare och ogudaktiga och vilka som är sanna kristna i en församling. Vi talar här inte om sådana som uppenbart lever ogudaktigt eller som är falska lärare. Sådana skall ju enligt Guds ord och befallning uteslutas och exkommuniceras ur den kristna församlingen. Nej, vi talar om en rätt, bibeltrogen församling. Även där kan det finnas "många skrymtare och ogudaktiga". I det yttre är de döpta och lemmar i Kristi kropp, och de går till både bikt och nattvard. De ber och är i regel själva övertygade om att de är goda kristna. Må då var och en ta till sig apostelns varning: *"Därför ska den som tror sig stå se till att han inte faller!"* (1 Kor. 10:12).

De fem jungfrurna utan olja i sina lampor är sådana "kristna" som i verkligheten har avfallit. I sina hjärtan saknar de nu tron, som de tidigare hade. Det kan också vara fråga

om sådana, som aldrig haft tron men ändå kommit in i församlingen. Bibeln lär klart och tydligt, att en kristen kan avfalla från sin tro. Det kanske är fråga om barn som är döpta och som har fått en kristen undervisning och en gång varit sanna och levande kristna. Men sedan går de bort från Gud. De vänder honom ryggen och vill hellre följa sina icke-kristna kamrater än föräldrarnas kristna undervisning. De vill inte gå in i vuxenlivet som kristna bekännare, utan följer hellre sina egna idéer. Det kanske är den moderna tidens tal om utvecklingslärans "vetenskaplighet" eller den hedniska synen på äktenskap, samlevnad och sexualitet som lockar bort från den bibliska läran om kyskheten och troheten. Så överger man sina konfirmationslöften eller vill inte ens avge dem utan drar sig undan från tron.

Men de hycklare som Jesus här talar om är sådana som blir kvar i den yttre församlingen. De firar gudstjänst tillsammans med jungfrurna som har olja, de sanna kristna, som i sina hjärtan verkligen tror på Kristus och hans förlåtelse. Den sanna tron finns dock endast hos dem som av lagen blivit överbevisade om sin synd, som bekänner sin synd inför Gud och tar emot förlåtelsen för Kristi skull. Det är Gud själv som ensam skänker och skapar denna tro.

Hur kan det då komma sig att de oförståndiga jungfrurnas olja har tagit slut? Är det Gud som har tagit ifrån dem deras olja eller aldrig velat ge dem någon olja? Har de rätt som säger att Gud utkorar somliga människor till förtappelse? Nej, bort det! Det är endast människans eget fel om hon låter sig lockas av djävulen bort från Gud. Jesus lär oss att detta kan ske på många olika sätt. Han ger i berättelsen om fyrahanda sädesåker tre vanliga fall.

Det första är att en människa med glädje tar emot Guds ord och blir omvänd. Men kunskapen och okunnigheten är ännu stor och den nyomvända gör kanske ingenting för att kunskapen och tron skall växa. Man slarvar med bibelläsningen och bönen. Man läser inte sin katekes och tar inte till sig den kristna läran mera på djupet. Så kommer den Onde och rycker bort ordet från den människan så att hon avfaller (Matt. 13:19). Kanske någon nära vän eller käresta kommer med invändningar mot den kristna läran och den kristne är då inte rustad att kämpa trons goda kamp utan överger strax Bibelns lära. För att vi skall stå väl rustade skall vi istället se till att vi har trons sköld och Andens svärd (Ef. 6:16f) i beredskap mot djävulens anfall.

Det andra är när det kommer motstånd, hån och förakt mot den kristne och hans tro. Han har hört ordet och *genast tagit emot det med glädje, men han har ingen rot inom sig utan tror bara för en tid. När han möter lidande eller förföljelse för ordets skull så kommer han genast på fall* (Matt. 13:20). En sådan kristen undviker allt som kan väcka anstöt när det gäller tron. Om t.ex. arbetskamrater talar om hur förskräckligt det är att somliga är så "tokiga och insnöade" att de förkastar utvecklingsläran, abort och homosexuella äktenskap, då är den kristne tyst och bekänner inte sin tro av fruktan för kamraternas hån och förakt.

Det tredje är att den kristne låter sig övervinnas av *tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelser* (Matt. 13:22). Istället för att *kasta alla omsorger och bekymmer på Herren* (1 Petr. 5:7) och lita på Hans omsorg och hjälp, försöker man att i egen kraft ha omsorg om allting. Det blir då lätt så att strävan efter att få pengarna att räcka leder till att *världsliga bekymmer och bedräglig rikedom kväver ordet*. Eller blir det så att själva vällevnaden blir viktigare än Guds rike. Den som har mycket pengar och stor egendom lockas att bruka allt detta enbart för sig själv och sin egen och sin familjs njutning utan att tänka på att Gud har gett allt detta för att det framför allt skall brukas i Guds tjänst. Och tvärtom kan också den som lider brist och är fattig hamna i ett begär efter pengar och rikedom som gör honom bitter och avundsjuk och hård, så att begäret efter pengar kväver ordet. Det kan också vara så att omsorgen om allt vi tycker att vi måste göra och allt vad vi helst vill göra hindrar oss från det allra nödvändigaste. Vi menar oss inte ha tid och

möjlighet att besöka gudstjänsterna, bruka Guds ord flitigt eller understödja kyrkans verksamhet och prästernas försörjning med våra pengar och ägodelar och med vår tid och egna arbetsinsats för Guds rike. Tänk då på vad Jesu sa till Marta: *Marta, Marta, du bekymrar dig och oroar dig för så mycket. Men bara ett är nödvändigt* (Luk. 10:41f).

Dessa tre huvudfaror är det som lockar trogna kristna i församlingen att först hemligen och senare uppenbart avfalla från tron. Det är alltså okunnigheten i tron och läran, sedan rädslan för att möta motstånd, hån och förakt på grund av tron och så omsorgen om pengar och ägodelar och allt detta livets goda. Allt detta gör att det även i den mest bekännelse-trogna församling finns både sanna kristna och hycklare, både kloka jungfrur som har olja i sina lampor och sådana som är oförståndiga jungfrur, utan olja.

De förståndiga kännetecknas av att deras tro bär frukt. De är de som *hör ordet och förstår och bär frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt* (Matt. 13:23).

I sin liknelse om de tio jungfrurna säger Jesus att *alla blev dåsig och somnade*. Detta syftar på att även bland de sanna kristna finns den gamla människan kvar. Vaksamheten i tron är därför inte vad den borde. Tiden går och ingenting tycks bli bättre i den kristna kyrkan, snarast sämre. *Skall väl människosonen finna tro på jorden när han kommer tillbaka?* säger Kristus (Luk. 18:8).

Så är tillståndet i den yttersta tiden bedrövligt. Även om den osynliga kyrkan enligt Kristi löfte alltid skall finnas *intill tidens ände* (Matt. 28:20) är det som om även de troende somnar in tillsammans med hycklarna. Därför skriver också aposten Johannes på Kristi befallning så många varnande ord till församlingarna i Uppenbarelseboken. Till prästen (ängeln) i **Efesus** skriver han: ”du har övergett din första kärlek. Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om.” Prästen i **Pergamon** anklagar han för bristande kyrkotukt. Där fanns några som höll fast vid Bileams och nikolaiternas falska läror. Prästen i **Tyatira** anklagas för att han inte bekämpade den kvinnliga profetissan Isebel, som lockade församlingsmedlemmar till avfall. Till prästen i **Sardes** säger han: Du har namn om dig att du lever, men du är död. Och till prästen i **Laodicea** säger han: Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm! Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall ska jag spy ut dig ur min mun. Endast prästerna i **Smyrna** och **Filadelfia** får beröm för sin trohet.

Dessa varnande ord från Kristus till de sju församlingarna i Mindre Asien är varnande ord till kyrkan i alla tider. När det redan i urkyrkan fanns så många brister, hur mycket värre skall det då inte vara i den allra yttersta tiden där vi nu lever. Det är en tid som kännetecknas av Jesu ord: ”*Eftersom laglösheten ökar kommer kärleken att kallna hos de flesta*” (Matt. 24:12).

Mitt i denna tid kommer så plötsligt Människosonen, Jesus Kristus, tillbaka. Vid midnatt hörs ett rop: Brudgummen är här! Gå ut och möt honom! Då finns inte längre någon möjlighet för jungfrurna utan olja att skaffa sig sådan. De lämnas utanför, medan de trogna, förståndiga jungfrurna får vara med på bröllopfesten. Det är Bibelns stränga lära om Kristi återkomst till domen. Den sker plötsligt. Alla tecken som Jesus förutsäger om sin återkomst är redan uppfyllda. Han kommer vilken dag som helst. Må vi då vara beredda att ingå med honom i bröllopsalen.

Det skall till sist klart sägas till den som nu är bekymrad för alla sina synder och oroar sig över om han eller hon skall få komma in i bröllopsalen och få en evig frälsning: *Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket* (Luk. 12:32). *Om än era synder är blodröda ska de bli snövita, om än de är röda som scharlakan ska de bli vita som ull* (Jes. 1:18). *Även om bergen viker bort och höjderna vacklar, så ska min nåd inte vika från dig eller mitt fridsförbund vackla, säger Herren din förbarmare* (Jes. 54:10). *Jesu, Guds Sons, blod renar oss från all synd* (1 Joh. 1:7). Amen.

Bön. O Herre Jesus Kristus, du som är vår Frälsare och även skall vara vår domare på den dag som ingen utom Fadern känner. Vi ber dig: Gör så att vi inte blir insnärjda av jordelivets omsorger och lockelser, utan vakar, ber och kämpar i trohet mot den kallelse du har gett oss. Låt oss med glädje höra din röst och uppstå för att möta dig. Hjälp oss att helt lita på ditt löfte, att inget skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som han i dig har bevisat oss. Kom, Herre Jesus! Amen.

Dies irae - Vredens dag

1. Vredens stora dag är nära Elden då skall allt förtära Så var siarsångens lära.

2. Hela världen, skräckbetagen, Skåda skall de stränga dragen, Av sin domare den dagen.

3. Domsbasuner mäktigt skalla Och ur jordens gravar alla Mänikor fram för tronen kalla.

4. Döden själv skall häpen vara, När, att inför domen svara, Sig de döda uppenbara.

5. Boken öppnas: där står skrivet Vad av alla är bedrivet I det flydda jordelivet.

6. Uppenbart blir allt som gömdes, Åter framlagt allt, som glömdes, Avdömt allt, som förr ej dömdes.

7. Vad skall då jag arme svara? Vem skall där min själ försvara? Knappt den rene trygg kan vara.

8. Konung, som kan alla fälla, Nåd för rätt du låter gälla. Fräls mig, du all godhets källa.

9. Milde Jesu, minns: för mina Synder gick du till din pina; skjut ej bort mig från de dina.

10. Trött du vandrat vägar vida Korsets kamp för mig att strida, Att jag skulle nåd förbida.

11. Du som hämnar kränkta lagen, Låt min skuld från mig bli tagen, Innan domens stund är slagen.

12. Skuldförtyngd jag faller neder, Rodnad på min kind sig breder: Fräls den ångrande, som beder.

13. När du synderskan benådar Och till rövarn huldrik skådar, Tröst och hopp du mig ock bådar.

14. Ej min bön är värd att höras, Låt ditt hjärta ändock röras, Ej i lågor mig förgöras.

15. Låt bland fåren mig få bida, Icke gettrens öde lida; Ställ mig på din högra sida.

16. Döm ej mig att från dig fara, Kalla mig av nåd att vara Bland de evigt frälstas skara.

17. Djupt i stoftet böjd jag vänder Mig till dig med knäppta händer, Att ett saligt slut du sänder.

18. Vredens dag, du underbara, Då envar för dom skall svara! Vem skall rädda då oss arma? Gud allsmäktig, dig förbarma!

19. Jesu Krist, dig till oss vänd Och din frid oss allom sänd! Amen.

(Sv. Ps. 1937, nr 609)

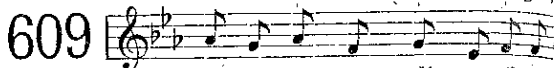
Medeltida hymn.
Tomas av Celano. Cavallin.
Bergman. Beskow.

Dies iræ.

(Från medeltiden)

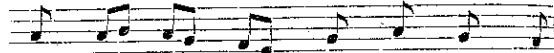
609

1. Vre-dens sto-ra dag är nä-ra,
2. He-la värld-en, skräck-be-ta-gen,

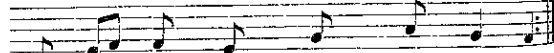
1. Di-es i-roe, di-es il-la
2. Quan-tus tre-mor est fu-tu-rus,

El-den då skall allt för-tä-ra,
Skå-da skall de sträng-a dra-gen

Sol-vel sæ-chum in fa-vil-la
Quan-do ju-dex est ven-tu-rus

Så var si-ar-sång-ens lä-ra.
Av sin do-ma-re den da-gen.

Tes-te Da-vid cum Si-by-l-la.
Cunc-ta stric-te dis-cus-su-rus.

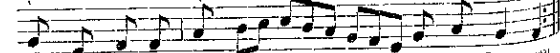
3

3. Domsbä-su-ner mäk-tigt skalla Ochr ur jordens
4. Dö-den själv skall hä-pen va-ra, När, att in-för

3. Tu-ba, mi-rum spar-gens sonum Per se-pulchra
4. Mors stu-pe-bit et na-tu-ra Cum re-surget

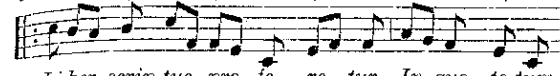
gra-var al-la Män-skor fram för tro-nen kal-la.
do-men svara, Sig de dö-da up-pen-ba-ra.

re-gi-onum, Co-get om-nes an-te thronum.
cre-a-tu-ra Ju-di-can-ti re-spon-su-ra.

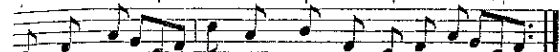
5

5. Boken öpp-nas: där står skrivet Vad av al-la
6. Uppen-bart blir allt, som göm-des, Ä-ter framlagt

5. Li-ber scrip-tus pro-fe-re-tur, In quo to-tum
6. Judex er-go cum se-de-bit, Quidquid la-tet

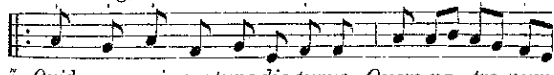
är be-dri-vel I det flyd-da jor-de-li-vel.
allt, som glöm-des, Avdömt allt, som för-rej-dö-m-des.

con-ti-ne-tur, Un-de mun-dus ju-di-ce-tur.
ap-pa-re-bit. Nil in-ul-tum re-ma-ne-bit.

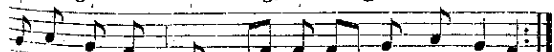
7

7. Vad skall då jag ar-me svara? Vem skall där min
8. Ko-nung, som kan al-la fäl-la, Nåd för rätt du

7. Quid sum mi-ser tunc dic-turus, Quem pa-tro-num
8. Rex tre-men-dæ ma-je-sta-tis, Qui sal-van-dos

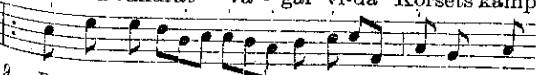
sjal för-sva-ra? Knappt den re-ne trygg kan va-ra.
lä-ter gäl-la. Fräls mig, du all god-hets käl-la.

ro-ga-tu-rus, Cum vix ju-stus sit se-cu-rus?
sal-vas gra-tis, Sal-va me, fons pi-e-ta-tis.

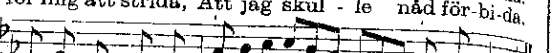
9

9. Mil-de Je-su, minns: för mi-na Syn-der gick
10. Trött du vandrat vä-gar vi-da Korsets kamp

9. Re-cor-da-re, Je-su pi-e, Quod sum cau-
10. Que-rens me se-di-sti lassus, Red-e-mi-

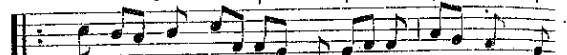
du till din pi-na; Skjut ej bort mig från de di-na.
för mig att strida, Att jag skul-le nåd för-bi-da.

sa tu-æ vi-æ, Ne me per-das. il-la di-e.
sti cruce-m passus: Tantus la-bor non sit cassus.

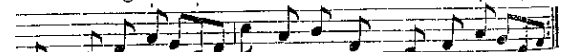
11

11. Du som häm-nar kränkta la-gen, Låt min skuld
12. Skuld-förtyngd jag fal-ler ne-der, Rod-nad på

11. Jus-te ju-dex ul-ti-o-nis, Do-num jac
12. In-ge-mi-sco tanquam re-us, Cul-pa ru-

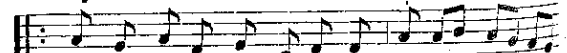
från mig bli ta-gen, In-nan domens stund är slagen.
min kinsig breder: Fräls den ån-gran-de, som beder.

re-mis-si-o-nis An-te di-em ra-ti-o-nis.
bet vul-tus me-us: Sup-pli-can-ti par-ce, De-us.

13

13. När du synderskan be-nå-dar Och till rö-vern
14. Ej min bön är värd att hö-ras, Låt ditt hjär-ta

13. Qui Ma-ri-am ab-sol-vi-sti Et la-tro-nem
14. Pre-ces me-æ non sunt dignæ; Sed tu, bo-nus,

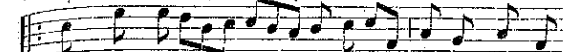
huld-rikt skådar, Tröst och hopp du mig ock båd-ar.
än-dock rö-ras, Ej i lå-gor mig för-gö-ras.

ex-au-di-sti, Mi-hi quo-que spem de-di-sti.
jac be-nig-ne, Ne per-en-ni cre-mer ig-ne.

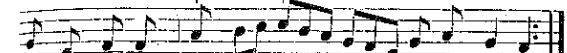
15

15. Låt bland få-ren mig få bi-da, Ic-ke gettren
16. Döm ej mig att från dig fa-ra, Kal-la mig av

15. In-ter o-ves lo-cum præsta Et ab hæ-dis
16. Con-fu-ta-tis ma-le-dic-tis, Flammis ac-ri-

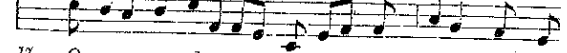
ö-de li-da; Ställ mig på din hög-ra si-da.
nåd att va-ra Bland de e-vigt frälstas skara.

me se-questra, Sta-tu-ens in par-te dex-tra.
bus ad-dic-tis, Vo-ca me cum be-ne-dic-tis.

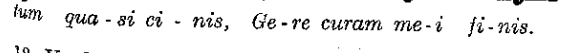
17

17. Djupt i stof-tet böjd jag vän-der Mig till dig

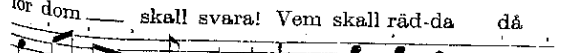
17. O-ro sup-plex et ac-clì-nis, Cor con-tri-

med knäppta hän-der, Att ett sa-ligt slut du sänder.

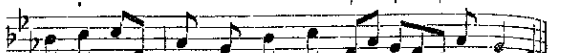
18. Vredens dag, du un-der-ba-ra, Då en-var

18. La-cry-mo-sa di-es il-la, Qua re-sur-

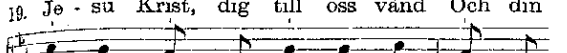

för dom — skall svara! Vem skall råd-da då

get ex — ja-vil-la Ju-di-can-dus ho-

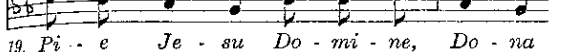
oss ar-ma? Gud Allsmäktig, dig — för-bar-ma!

mo re-us. Hu-ic er-go par-ce, De-us.

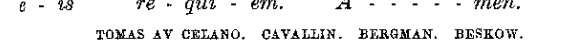
19

19. Je-su Krist, dig till oss vänd Och din

19. Pi-e Je-su Do-mi-ne, Do-na

frid oss al-lom sänd! A — — — — men.

e-is re-qui-em. A — — — — men.